

TEORIA IMIGRATIONISTA

Precursorii acestei teorii Sulzer, Macai, Endel și Engel încă din evul mediu mijlociu au elaborat concepte conform cărora poporul și limba română s-ar fi format la sud de Dunăre, iar spațiul nord-dunărean era un “terra deșerta”, care mai târziu a fost ocupat de daci. Adevărul istoric constă în faptul că la sud de Dunăre cât și la nord exista populația daco-romană ce vorbea o latină vulgară. În secolul al VI-lea au năvălit în valuri puternice slavii. La nord de Dunăre poporul strămoșesc a asimilat în totalitate elementele slave. La sud de Dunăre stră-românii au fost asimilați de slavi însă au rămas câteva insule latine care există și astăzi: istro-românii, megleno-românii, macedo-românii și aromânii. Spațiul nord-dunărea a fost părăsit de romani în 271 cu armata și administrația dar imperiul a fost în permanență în legătură cu vechea Dacie.

Teoria imigraționistă elaborată de Robert Roesler la sfârșitul secolului al XIX-lea a preluat unele elemente ale lui Sulzer și Engel pe care i-a combătut la vremea aceea Miron Costin care considera operele acestora “basmе” și pe autorii lor “băsmuitori”.

Roesler a elaborat câteva argumente științifice falsificând adevărul istoric:

1. dacii au fost total distruși în cele două războaie daco-romane
2. românii s-au format la sud de Dunăre și apoi au imigrat la nord, dovadă asemănările a câtorva cuvinte din limba română și albaneză
3. părăsirea Daciei în totalitate, aceasta rămânând pustie

4. lipsa izvoarelor istorice care să ateste informații despre români
5. imposibilitatea romanizării Daciei în 165 de ani.

Combaterea acestor argumente:

1. Columna lui Traian este cea mai importantă dovadă arheologică ce și astăzi stă măreață în forumul lui Traian de la Roma. Apolodor din Damasc , a sculptat și construit această columnă în cel puțin 4-5 ani. Scenele de pe Columnă reprezintă dacii care cereau îndurare , apoi dacii împreună cu romanii lucrând la construirea orașelor, drumurilor, termelor, apeductelor și chiar podurilor. Dacă ar fi fost distuși și exterminați, de unde și-a luat Apolodor modele extraordinar de bine redade exact cum era configurația fizică și îmbrăcămintea geto-dacilor. După anul 200, în armata romană exista o unitate militară “Equitata dacorum” numai din militari daci însărcinată cu apărarea granițelor de nord ale imperiului, Alte descoperiri arheologice atestă existența unei vieți rurale intense cu obști sătești și teritoriale. Această organizare era specifică numai dacilor și ei locuiau la sate.
2. Chiar adepții imigraționiști susțin că unele provincii ale imperiului au fost romanizate în mai puțin de 100 de ani, dar când e vorba de Dacia nu ajung 165 de ani. Romanizarea Daciei a durat mai mult de 165 de ani deoarece :
 - a) preromanizarea (relațiile dintre Burebista și Pompei; inscripția descoperită la Sarmisegetuza în scriere latină ; primul război daco roman 101-102 și semiocupația romană în Dacia 102-105;
 - b) romanizarea propriu-zisă 106-275 perioadă în care Dacia a fost complet ocupată de romani și declarată provincie imperială cu o viață urbană deosebit de înfloritoare aidoma Romei , dovadă orașele construite în colaborare cu dacii și ridicarea lor la rangul de municipii ;
 - c) post-romanizarea 275-secolul V , dovadă religia creștină care “s-a prins” mai mult decât în toate provinciile romane și termenul de

biserică din limba română care vine de la “basilica” din limba romană .

3. Cuvintele comune în limba română și albaneză sunt din fondul tracic , deoarece neamul tracilor s-a întins până la Adriatică. Structurile gramaticale ale celor două limbi sunt total diferite, cea română moștenind structura identică a limbii latine, fondul principal de cuvinte este total diferit, nu sunt nici măcar dialecte una la cealaltă.
4. Datorită atacurilor populațiilor migratoare cât și al răscoalelor din interior și mai ales fraternizarea daco-romanilor cu dacii liberi (carpi, costoboci) din zona moldo-maramureșană, criza economico-financiară a Romei, l-au determinat pe împăratul Aurelian să-și retragă armata și administrația la sud de Dunăre având granița pe fluviu mai ușor de apărat oferind siguranță romanilor militari. În nici un eveniment din istoria universală nu s-a întâmplat ca asupra să-și urmeze asupritorii. Dovada o constituie decăderea urbană a orașelor și înflorirea vieții rurale. Pietrele funerale de la Cluj Napoca ce erau păgâne au fost creștinate cu semnul crucii în secolul al IV-lea. Opaițul paleocreștin descoperit la Biertam și podurile construite peste Dunăre de Constantin cel Mare (306-337) constituie dovezi ale continuității vieții în Dacia, iar izvoarele bizantine din secolul al V-lea amintesc de o limbă diferită străromânească.